

ELIA PATRICIA PEKICA, PJESNIKINJA

Pjesme bez skrivenih namjera

Čudno je kad odjednom tvoje pjesme prihvate drugi. Događalo se da ne vjerujem kako će se sve na kraju ostvariti, ali evo, i druga je zbirka tu, a završila sam i roman koji bih, također, voljela vidjeti objavljen

sam onda najviše u skladu s prirodom. Volim ljude, ali ne strahujem od samoće. Tada bar-em nisam u lošem društvu.

Kako ste proživjeli fazu do njezina objavljivanja?

- To je za mene bilo ubrzano razdoblje odrastanja. Dok smo je radili, birali, bilo mi je teško. Svatko je osjetljiv kad vidiš da ti netko šara po djeliću tebe, reže, baca, vraća, mijenja, sve to zahtijeva mnogo strpljenja. Ne volim kad mi mijenjaju pjesme, niti ih ja zapravo mijenjam. Ako je pjesma nastala neforsirano kao slika jednog trenutka, i izašla sasvim spontano, rijetko joj kad dodajem neke riječi samo zato što bolje odgovaraju nekoj formi. Ali, napokon, kad ugledaš tu čarobnu knjižicu, gotovo da ne možeš vjerovati svojim očima.

Zašto ste se odlučili na objavljivanje pjesama?

Pisanje je ljubav koja te ne napušta. Bojiš se nekad da hoće, ali neće. Svi su prije ili kasnije bar pokušali napisati pjesmu, ali nisu svi pokušali letjeti, jer pisanje je prirodno izražavanje, a letenje je u sferi maštanja

- Kad pišem, ne razmišljam o tome hoću li te pjesme izdati, pišem jer jednostavno moram, a kasnije, kad nastane zbirka, osjećam golemo zadovoljstvo. Ako je već nešto napisano, napisano je da bi se pročitalo. Profesor Zorić s mog fakulteta dao mi je poticaj, rekavši kako misli da je vrijedno objavljivanja. Moj mi je otac Marko, također, dao punu potporu, jer je i on završio književnost, pa sam najviše zahvalna njemu i čitavoj obitelji. Kad imaš potporu sve je lakše. Kontakirali smo profesora Stamaća, neko je vrijeme rukopis bio kod njega i jednog je dana nazvao s riječima koje su me doslovno odvele do suza - on je htio napisati recenziju. Polako je krenulo. Čudno je kad odjednom tvoje pjesme prihvate drugi. Događalo se da ne vjerujem kako će se sve na kraju ostvariti, ali evo, i druga je zbirka tu, a završila sam i jedan roman koji bih, također, voljela vidjeti objavljen.

O čemu je u njemu riječ?

- Ne mogu vam reći, vidjet ćete.

Vi na prvi pogled ne izgledate kao tipična, boemska pjesnička duša.

- Pisanje je jednostavna stvar altruizma, ti sebe daruješ u toj pjesmi, priči, jer ti to pričinjava zadovoljstvo. Ništa dalje od toga ne možeš očekivati. Osobito ne možeš čekati neku zaradu, jer toga jednostavno nema. Ipak, ne želim se predati tom ništavilu takva gotovo kaotična života koji, kako sam primijetila, vlada nekim piscima. Prihvaćam pisanje kao altruizam, i ne puštam emocijama da mi sasvim zagospodare životom, osobito ako su one negativne. To, zapravo,

znači da istodobno radim i školujem se. Trenutačno mi je glavno svršavanje post-diplomskog rada na temu *Priroda televizije*.

Jeste li imali kriznih razdoblja u svom pisanju, ili je sve zaista tako lako kao što se čini?

- Pisanje je ljubav koja te ne napušta. Bojiš se nekad da hoće, ali neće. U tebi je, i u svima je, samo je pitanje prepušti li mu se čovjek ili ne. Svi su prije ili kasnije bar pokušali napisati pjesmu, ali nisu svi pokušali letjeti, jer pisanje je prirodno izražavanje, a letenje je u sferi maštanja. Ima, dakako, i suhih razdoblja kad u biti možeš pisati, ako se jako trudiš, tek toliko da si dokažeš da možeš, ali si iznutra prazan ili neodređen i nemaš zapravo volje. To stanje prođe, nešto te protrese, toliko jako da moraš zabilježiti trenutak. To je jak osjećaj.

Imate pomalo čudan odnos sa svojim pjesmama?

- Da. (smijeh) Pjesma i ja se čitamo, cijenim je kao nešto odvojeno od mene. To je malo koketiranje. Ja joj ne dam da me pročita, niti je ona meni, na poslijetku, sasvim jasna. Čudan odnos, kako kažete - zavodimo se kad se sretnemo.

Kako pomirujete ta dva svijeta svakog umjetnika - svoj subjektivan, koji je paralelan s ovim stvarnim?

- O tome baš govori pjesma *Let u svijet*. Kao dvije ruke, kao dva cvijeta u vazi, jedan svijet tvojih tajni i tvojih priča koji dijeliš samo s nekim ljudima, implicitni dio, i ovaj drugi koji dijeliš sa svima - jer stol je stol i za tebe i za mene - miluju se, na čelu su. Moje dvije ruke, lijeva i desna, dva svijeta, spojena su u istome tijelu. Koordinacija je stvar razuma. Inače poludiš.

Zašto tako mnogo putujete? Kina, Amerika, Meksiko, Europa...

- Volim mijenjati sredinu, prilagođavati se novim situacijama i novim ljudima. Kad sam predugo u Zagrebu, koji obožavam, imam potrebu malo otići čak i zbog onog predivnog osjećaja povratka kući kojeg imam svaki put kad se opet vratim.

Imaju li Vaše pjesme kakve skrivene namjere, ili tajne posvete?

- Nema ih. Sve je jasno.

Hoće li sve biti tako jasno i u trećoj zbirci što je u pripremi, vidjet ćemo. Riječ je, naime, isključivo o ljubavnim pjesmama.

ZRINKA BORŠIĆ